

Les primaveres i les tardors

Baltasar Porcel

Les primaveres i les tardors

“La ventada de llebeig sacsava la nit, ample rugit intermitent, els arbres un invisible espasme. I a la fogaina regolfava, retornava llavors el fum i s’escampava en tumultuoses bafarades, la vasta sala convertida en una remoguda massa d’espais sobtadament diàfans i d’altres de nebulosa inconcreció. Fumassa encrespada, tèrbola, amenaçant. Les persones esdevenien ombres. Sonaven estossecs, imprecacions. Algú corria a obrir la porta, les finestres, i aconseguia així aclarir l’atmosfera. I aleshores emergien tots de bell nou, cada Taltavul jove i vell, cada Taltavull proper i llunyà, fantasiosament embolicats amb les darreres pelleriques de la fumera.”